

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

יוצא לאור על-ידי
צעירי אגודת חב"ד – המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

ספרים

רש"י כפשוטו

מאת הרב זלמן לייב גוטליב
בהוצאת מכון לשם

הופיעה הסדרה המלאה, בת חמשת הכרכים, על חמישה חומשי תורה. מוגש כאן החומש, עם תרגום אונקלוס ופירוש רש"י, ותחתיים, ביאור רש"י כפשוטו, המבאר את דברי רש"י. הביאור נערך בידי צוות תלמידי חכמים. ספר עורר מעולה. טל' 5000969-02.

מאורי חושב

מאת הרב אורי כפיר
בהוצאת המחבר

הספר עוסק בדני ממונות המצויים בימינו, ומציג את עמדת ההלכה למגוון מקרים. 620 עמ'. טל' 5790462-03.

רבותינו נשיאנו

מאת יוסף יצחק קמינקי
בהוצאת המחבר

ספר שישי בסדרה, המגוללת את תולדות אדמו"רי חב"ד, בסגנון המתאים לילדים. הכרך הזה עוסק באדמו"ר השני, 'האמצעי'. 230 עמ'. טל' 704120-1700.

דקדוק לשון הקודש

מאת ד"ר רפאל תורג'מן
בהוצאת המחבר

שני כרכים העוסקים בדקדוק: דקדוק לשון הקודש והטעמים ותחביר וסגנון. המחבר, מרצה ללשון כארבעים שנה, מגיש את עקרונות הדקדוק בלשון בהירה. מצורף תקליטור שמע. טל' 7652365-052.

זמני השבוע

ניו יורק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
4:27	5:00	5:17	4:37
5:27	6:01	6:10	5:33

307 בתי חב"ד מוקד חב"ד
לשירותכם *3770

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 6084000
טל' 972-72-2770100 • פקס 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

יהודים אינם מרכינים ראש

העולם מכבד בני אדם מאמינים, הדבקים בעקרונותיהם. עלינו להתהלך ברחבי העולם כיהודים גאים, ולקיים אירועים בלי פחד ומורא

הנחת תפילין מול 'שער הניצחון' במוסקוה

עת האחרונה פורסמו דיווחים על אירועים אנטישמיים בכמה מקומות בעולם, ואפילו באוסטרליה השלווה הותקפו יהודים בליל שבת, בשוכם מבית הכנסת. יש מקומות שבהם יהודים משתדלים שלא להבליט סממנים יהודיים, כדי שלא להיות יעד להתנכלות.

שנאת יהודים מלווה את עמנו במשך כל תקופת הגלות. התרגלנו לראות את האנטישמיות חלק ממיצאות החיים. "הלכה, בידוע עשיו שונא ליעקב", קבעה הגמרא, והלכה זו התממשה עד תום במרוצת הדורות.

במהלך ההיסטוריה היהודית ידענו עליות ומורדות בעוצמתה של האנטישמיות, אבל גם בעיתות החסד היה ברור שזו שעה של חסד בתוך מציאות של שנאה ורשע. החסד היה היוצא מן הכלל; הכלל היה שנאה, רדיפות, הרג וייסורים.

ההיסטוריה מוכוונת מלמעלה

לאחר השואה, ובמיוחד בעשרות השנים האחרונות, מפעמת בנו תחושה שנכנסנו לעידן חדש. היהודים בעולם כולו נהנים מחופש מוחלט ומשוויון זכויות מלא. תופעות של אנטישמיות זוכות לגינוי מקיף של כל המדינות הנאורות. יותר ויותר מדינות מחפשות את קרבתן של העם היהודי. נראה אפוא שדבר מה השתנה בכלל זאת.

אבל האירועים בזמן האחרון מטילים צל כבד על כל העניין. אולי באמת אין מעמדנו הנוכחי אלא אפיזודה חולפת? אולי אנו עדים לצמיחתה המחודשת של שנאה מטורפת ואנטישמיות גואה? אולי באמת לא השתנה דבר במהות היחסים בין ישראל לעמים?

יש לנו יסוד איתן להאמין שאיננו עומדים לחזור לימים האפלים של רדיפת יהודים. מאמינים אנו שהתנהלות ההיסטוריה איננה אקראית, חסי ושלום, אלא מוכוונת מלמעלה. השינוי שחל בדורנו ביחסן של אומות העולם כלפי העם היהודי נובע מאופייה וממהותה של התקופה המיוחדת שאנו חיים בה.

עם ישראל והעולם כולו צועדים לקראת עידן הגאולה, וכבר עכשיו מתחילות להתנוצץ הארות מהטוב של ימות המשיח. הרבי מליובאוויטש ציין פעמים רבות את השינוי הטובה בהתייחסות של הגויים כלפי יהודים, וראה בה חלק מהתהליכים המתרחשים בימינו כהכנה לקראת הגאולה הקרובה לבוא.

את פרץ האנטישמיות והשנאה יש לראות כיוצא מן הכלל. הכלל צועד היום לכיוון של גאולה, שלום, צדק ויושר. שונאי ישראל והפורעים למיניהם הם הפסולת המבאישה, שבוקעת החוצה כדי שתיגדע סופית.

לא להתבייש

מכאן נגזרת תגובתנו על איומי האנטישמיות. חלילה מלהרכין את הראש או להסתיר את יהדותנו. המציאות מוכיחה שיהודים הגאים ביהדותם, שאינם מתביישים לחבוש כיפה בחוצות העיר, או להתעטף בטלית ולהניח תפילין בלב נמל תעופה הומה – זוכים לכבוד ולהערכה. העולם בימינו מכבד בני אדם מאמינים, הדבקים בעקרונותיהם.

עלינו להתהלך ברחבי העולם כיהודים גאים, לנהל מוסדות גלויים, ולקיים פעילויות ואירועים בלי פחד ומורא. בימי החנוכה נציב חנוכיות גדולות בחוצות הערים ונפגין את ייחודנו ואת מנורת האור המיוחדת שאנו נושאים. ובקרוב ממש נזכה לייעוד – "ונהרו אליו כל הגויים", שהעולם כולו יבוא לקבל השראה ואמונה מציון ומירושלים.

מהעבודה עם 'צאן' לפעולה בעולם

בעינינו. זה 'ביטול' מוחלט.

לצאת ולקרב

הצאן מסמלות 'ביטול', שכן הצאן הוא שם כולל לבעלי-חיים מבויתים וכנועים, המציינים להוראות הרועה והולכים אחריו. וכך אומר המדרש שהיחס בין יהודים לקב"ה הוא בבחינת "הוא לי לרועה ואני לו לצאן". עבודתו של יעקב עם הצאן מייצגת את עבודתו של כל יהודי להגיע לדרגת התבטלות של 'צאן' כלפי הקב"ה.

אך כמו יעקב, אין להסתפק בעבודת ה'צאן'. צריך להשיג גם "שור וְחמור... וְעֶבֶד וְשִׁפְחָה". תפקידו של היהודי לצאת בשלב המתאים מן ה'חממה' הרוחנית ולהפיץ תורה ויהדות. כמו יעקב, גם הוא יוצא במצוות כיבוד 'אב' - הקב"ה, אבינו שבשמים. עליו לצאת ולהציל יהודים מטביעה רוחנית, וממילא מצילים את כל הדורות הבאים שלהם. והקב"ה מבטיח שכאשר יוצאים לפעולה זו - מצליחים, ועד ש"ויפרוץ האיש מאוד-מאוד".

(שיחות קודש תשל"ז, כרך א, עמ' 269)

אמרת השבוע

אין קנאה

האדמו"ר רבי אברהם-מרדכי מגור, בעל 'אמרי אמת', דיבר על חשיבות האחדות, המסלקת קנאה ותחרות. שאלוהו: גם כשיש אחדות, עדיין כל אחד ואחד שואף לקבל חלק נאה יותר.

אמר להם: חז"ל מספרים שכאשר יעקב לקח "מאבני המקום" ושם מראשותיו, התחילו האבנים מריבות זו עם זו, וכל אחת ואחת אמרה "עליי יניח צדיק ראשו". עשאן הקב"ה אבן אחת.

ולכאורה נשאלת השאלה: גם כשכל האבנים נעשו אבן אחת עדיין יש מקום לריב באיזה צד יניח הצדיק את ראשו? אלא מכאן למדנו שכאשר יש אחדות אמיתית אין מקום לקנאה ולתחרות.

פתגם חסידי

"עניו שאינו אמיתי אמנם מחשיב את עצמו לְאֵין ואפס, אך את האחרים לְאֵין ואפס גדול יותר. עניו אמיתי רואה באחרים צדיקים ורק את עצמו מחשיב לְאֵין ואפס" (רבי שלום מבעלז)

בלידתו. אז נכנסת הנשמה אל תוך גופו. הנשמה היא מהות אלוהית טהורה. חז"ל אומרים כי הנשמות נחקקו מתחת כיסא הכבוד, כלומר, שורשן בנקודה קרובה מאוד לקב"ה, בסביבה רוחנית שכולה קדושה. כעת הנשמה נשלחת אל גוף גשמי, החי בעולם גשמי. זו סביבה מנוגדת לגמרי לנשמה. לכן נדרשת הנשמה לכפות את הירידה על רצונה הטבעי ולצאת מרצונותיה-שלה.

התבטלות בתפילה

מהותה של ה'יצאה' הזאת היא תנועת ה'ביטול', שהיא יעד מרכזי בעבודת הבורא. הקרבה הגדולה ביותר לקב"ה היא כאשר האדם ממזער ו'מבטל' את מציאותו הגשמית ומגיע לכדי התבטלות מוחלטת אליו.

הדבר בא לידי ביטוי יום-יומי בתפילת שחרית. משלב לשלב בתפילה האדם מגיע לדרגה גבוהה יותר של התבטלות. השיא הוא בתפילת שמונה-עשרה. כשאדם עומד בתפילת שמונה-עשרה עליו לעמוד "כעבד לפני אדונו" ולהיזהר אפילו ש"לא ירמוז

חכמינו לימדונו כי "מעשה אבות סימן לבנים", וכל המאורעות של אבותינו טומנים בחובם הכוונות לעבודת ה' של כל יהודי. נשאלת השאלה - איזו משמעות יש בפירוט שהתורה מפרטת על עבודת יעקב עם צאנו של לבן בחרן?

בפרשת ויצא אנו רואים הרחבה רבה על עבודתו של יעקב עם הצאן, והתורה מספרת על הצלחתו: "וַיִּהְיֶה לוֹ צֹאן רְבֹת", והצלחה זו מתוארת במילים: "וַיִּפְרֹץ הָאִישׁ מְאֹד מְאֹד". גם בפרשה הבאה, כאשר יעקב שולח שלוחים לעשוי, הוא מציין: "וַיִּהְיֶה לִי... צֹאן". איזה 'סימן לבנים' יש בהתעסקות גדולה זו בצאן?

היצאה הראשונה

המסר שטמון בצאן מתחבר עם עניינה הכללי של פרשת ויצא. שמה של הפרשה מתמצת את תוכנה. השם 'ויצא' משמש קריאה לכל יהודי: לצאת! לצאת מסביבתו, מעצמו, מארבע האמות המוגנות שלו, אל ה'חוץ' הלא-נודע, כדי להשפיע עליו.

ה'יצאה' הראשונה של היהודי מתרחשת

מן המעיין

סולם | מאת הרב אליעזר ברוך

תחושת שפלות-רוח

"ויחלום והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" (בראשית כח, יב). בשעה שאדם חש עצמו שפלות-רוח, ורואה עצמו כ"סולם מוצב ארצה", שעדיין הוא עומד בדרגה נמוכה מאוד, אזי אכן "ראשו מגיע השמימה".

(תולדות יעקב-יוסף)

סולם הממון

'סולם' בגימטרייה 'ממון' וגם 'עוני' (136). הממון מעלה את האדם ומורידו. בלי ממון האדם "מוצב ארצה", ועלידי הממון "ראשו מגיע השמימה".

(בעל הטורים)

עולים ויורדים

הבעל-שם טוב אמר: העושר והעוני הם כמו סולם שמציבים אותו באורח ארעי. אין הם קבועים במקומם. תמיד הם עולים ויורדים, בבחינת "משפיל גאים ומגביה שפלים".

סעודת מלווה מלכה

'סולם' ראשית-יבות סעודת לוויית מלכה. "מוצב ארצה" - יש המזלזלים בה, אבל "ראשו מגיע השמימה" - חשובה היא מאוד לפניו יתברך.

(רבי ישראל מרוזין)

סולם התפילה

אומר הזוהר: "סולם זה תפילה". 'ארצה' רומז

לחלק הנשמה המלוכש בגוף, ו'שמימה' - לעצם הנשמה ושורשה, שהוא למעלה מהתלבשות בגוף. סולם התפילה מקשר ומחבר את שני חלקי הנשמה.

(אור התורה)

מ'ארצה' להשמימה'

'ארצה' מורה על הדרגה השפלה ביותר בארציות. 'השמימה' (בתוספת ה' לפניו ואחריה) מורה על הדרגה העליונה ביותר בשמים. עבודת האדם היא להעלות את ענייני העולם הנמוכים ביותר עד הדרגה העליונה ביותר - 'השמימה'.

(הצמח צדק)

ארבעה שלבים

בסולם התפילה ארבעה שלבים, כנגד ארבע הבחינות שבנשמה: נפש, רוח, נשמה, חיה. כנגד זה יש בתפילה ארבעה שלבים: ברכות השחר, פסוקי דזמרה, ברכות קריאת שמע וקריאת שמע, שמונה-עשרה.

(ספר המאמרים תער"ב)

ארבעה עולמות

ארבעת השלבים של סולם התפילה מכוונים כנגד ארבעת העולמות: אצילות, בריאה, יצירה עשייה. עלידי התפילה נמשך אור ושפע ממהותו ועצמותו יתברך בכל העולמות.

(לקוטי דיבורים)

מי צריך לנוח

משלחת החסידים, שהגיעה אל אדמו"ר הזקן, רבי שניאורזלמן מליאדי, בעל התניא, לא ציפתה למענה כזה. הם באו כדי לשאול את פיו על כמה מועמדים למשרת רב הקהילה, אולם לתשובה שנתן להם לא ציפו.

בימים ההם התחזקה החסידות ברחבי רוסיה. בני תורה רבים נמשכו אל האור הזורח ונעשו חסידים. אולם חייהם לא היו קלים. גם ההתנגדות לחסידות החריפה. החסידים סבלו מרדיפות ומהצקות. המתקרבים לחסידות נידונו להרחקה ולביזיונות, ולעיתים אף לגרוע מזה.

במציאות זו הייתה לרב הקהילה חשיבות רבה. הוא צריך להנהיג את בני עדתו לאתגרים הצפויים להם, מול הרדיפות וההצקות. הקהילה הזאת שכנה באחת הערים הגדולות, וביקשה להעמיד בראשה חסיד למדן ובעל יכולת הנהגה מתאימה.

לאחר שאדמו"ר הזקן שמע את שמות המועמדים המוצעים לתפקיד, הרים את ראשו ואמר: "קחו לכם לרב את פלוני בן פלוני".

נציגי הקהילה קפאו על מקומם בתדהמה. אותו רב היה תלמיד־חכם וירא־שמים, אבל לא נמנה עם עדת החסידים. איך ייתכן שהרבי מציע להם להעמידו בראש קהילתם!?

"אכן, ידוע לי", המשיך אדמו"ר הזקן, "כי רב זה אינו חסיד, אולם הוא למדן וירא־שמים. ראוי שתקחו אותו לרב".

לא הרהרו החסידים, ולאחר ששמעו את דבריו המפורשים עזבו את החדר בהכנעה ויצאו בחזרה לעירם, לבשר לחבריהם על הרב החדש.

המינוי עלה יפה. הרב זכה לכבוד מהחסידים, ואף הוא התאים את עצמו להליכותיהם. נוהג מיוחד עשה לו: בהעריכו את למדנותו המופלגת של אדמו"ר הזקן, שכבר נודעה בעולם, היה עולה מדי שנה בשנה לליאדי.

הוא היה מביא עמו את השאלות שהצטברו אצלו במשך השנה, שוטחן לפני הרבי, והרבי היה משיבו דבר דבור על אופניו. הרב היה חוזר מרוצה מביקורו בליאדי, ומוסיף להנהיג את עדתו ברמה.

אבל כבד ירד על קהילות החסידים ועל כללי־ישראל, בהגיע הבשורה המרה על הסתלקותו של אדמו"ר

הזקן בשנת תקע"ג. גם לרב קהילה זו גרמה הבשורה שיברון־לב עמוק. הוא היה עטוף יגון וביכה מרה את ההסתלקות, אף יותר מהחסידים.

הייתה לו סיבה טובה לבכות. עד עתה היה מפנה אל אדמו"ר הזקן את כל שאלותיו וספקותיו, והרבי, בגאונותו העצומה, היה פותר לו הכול. מה יעשה עכשיו?

לא עבר זמן רב וקהילות החסידים התבשרו על עלייתו של בן הרבי, רבי דובער שניאורי, 'אדמו"ר האמצעי', למלא את מקום אביו. החסידים התקשרו אליו בכל נשמתם, באותה נאמנות שדבקו בה באביו הגדול.

כבר בנעוריו הפליא רבי דובער את כל רואיו בלמדנותו ובשקידתו המופלגת. הוא היה מופשט לחלוטין

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

בית של קבע

הגמרא (פסחים פח"א) אומרת כי כל אחד ואחד משלושת האבות כינה את מקום המקדש בכינוי אחר: אברהם קרא לו 'הר', שנאמר: "בהר ה' ייראה"; יצחק כינה אותו 'שדה', שנאמר: "ויצא יצחק לשוח בשדה"; ואילו יעקב קראו 'בית', שנאמר: "ויקרא את שם המקום ההוא – בית אל".

ומסיימת הגמרא, שהמקדש יהיה 'כיעקב, שקראו בית', כפי שנאמר בנבואת ישעיהו (בג), שבזמן הגאולה יאמרו הגויים: "לכו ונעלה... אל בית אלוקי יעקב". הם יקראו למקדש "בית אלוקי יעקב", ולא בית אלוקי יצחק או אברהם, כי רק יעקב קראו 'בית'.

קביעות באמת

בית מסמל קביעות. אדם המתגורר בהר או בשדה, אינו גר שם דרך קבע; הקביעות היא בבית דווקא. מכאן שאצל יעקב דווקא קיימת קביעות שלא הייתה אצל אברהם או יצחק. ולכאורה, חיי יעקב הם פרשה מתמשכת של טלטולים ונדודים, ועד ששנותיו הטובות ביותר היו שבע־עשרה השנים האחרונות במצרים; איך ייתכן שהוא דווקא מסמל את הקביעות?

מכאן שהקביעות אצל יעקב היא במהותו הפנימית ובקו המרכזי של עבודתו. יעקב עבד את בוראו בדרך שיש בה קביעות ונצחיות, ולכן נאמר "יתין אמת ליעקב", כי מידתו של יעקב היא מידת האמת.

אברהם אבינו פעל במידת החסד, מידת האהבה, כפי שכונה "אברהם אוהבי". הוא העניק חסד לכול, וגילה קדושה אלוקית לכול. אולם מאחר שעבודתו הייתה ממוקדת בקו אחד, קו החסד, הייתה אפשרות שתתגבר המידה המקבילה לה בצד השלילי. לכן יצא ממנו ישמעאל, שהצטיין בחסד של סטרא־אחרא; לכן הגרים שגיייר אברהם חזרו לסורם.

יצחק פעל בקו הגבורה, יראה ופחד, כפי שנאמר "ופחד יצחק". מידתו הייתה – יראת ה' והתבטלות מלאה כלפיו. אך מכיוון שגם מידה זו מאופיינת בקו אחד, יכולה לקום כנגדה המידה המקבילה – היראה הזרה ומידת הכעס, שהיא הגבורה של הצד השני. הביטוי לכך הוא ביציאתו של עשיו מיצחק.

השלמות האמיתית הייתה אצל יעקב, המכונה 'בחיר האבות'. הוא עבד את הקב"ה במידת הרחמים, הנקראת 'הקו האמצעי', מפני שהיא ממוזגת את האהבה והדין. אין כנגדה מידה מנוגדת, ולכן דווקא על יעקב נאמר 'מיטתו שלמה', ולא היה פסול בצאצאיו.

לכן בית־המקדש השלישי הוא כנגד יעקב, שקראו 'בית'. בית־המקדש השלישי יבטא אף הוא את 'הקו האמצעי', הממוזג את כל הקווים, ולכן יתקיים לנצח.

הבית השלישי

הבית הראשון והשני לא התקיימו לנצח מפני שכל אחד ואחד מהם ייצג קו רוחני אחד. הבית הראשון ייצג את הגילויים הנעלים שבאים מלמעלה, אך מכיוון שהעולם התחתון לא הוכשר לקבל את הגילויים, לא היה לו קיום. לעומתו, הבית השני ייצג את ההזדככות מלמטה, אבל היה חסר הגילוי הגדול שבא מלמעלה. לכן גם הוא לא התקיים.

גדולתו של הבית השלישי, שבו יתאחדו הגילויים הנעלים מלמעלה עם ההזדככות מלמטה. תהיה בו שלמות של ההתגלות מלמעלה, אפילו יותר מוז שהייתה בימי שלמה; ועם זה, הוא ייבנה אחרי תקופת הזיכרון וההתעלות של הגלות, שבה נתקדש העולם מלמטה ונעשה מוכשר לקבל את ההתגלות האלוקית שבאה מלמעלה. לכן יעמוד הבית השלישי לנצח־נצחים.

שלמות זו, המיוצגת עליידי יעקב אבינו, היא שתקרין גם על העולם כולו, ועד שגם אומות העולם יאמרו: "לכו ונעלה אל הר ה', אל בית אלוקי יעקב, ויורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו" (לקוטי שיחות כרך טו, עמ' 231).

מענייני העולם. העיד עליו אביו באוזני מחותנו, רבי לוי־יצחק מברדיצ'ב, כי נשמת בנו באה מעולם גבוה, שכל שבילי העולמות העליונים נהירים לפניו, וכי עבודתו היא כאחד הצדיקים הגדולים.

עם זה, גאונותו של אדמו"ר האמצעי בחלק ה'נגלה' של התורה לא הייתה ידועה, שכן הוא התמסר בכל כוחותיו להרבות את אור החסידות בריבוי עצום של מאמרים וכתבים.

הרב המדובר נקלע להתלבטות קשה. מעולם לא שמע על למדנותו של הרבי הצעיר, והלוא אין הוא חסיד להאמין שכך הוא... מה יעשה? האם ייסע אל אדמו"ר האמצעי, כפי שנהג לנסוע אל אביו? ואם ייסע, האם יטח לפניו את שאלותיו?

כרב לעדת חסידים מוכרח הוא לנסוע. אולם אם ישאל את הרבי שאלות קשות, והרבי לא ידע לענות, זה יהיה ביזיון לרבי. ואם לא ישאל, גם בזה יש העדר הכבוד.

יום אחד נודע לרב כי אדמו"ר האמצעי עושה את מסעו בקהילות החסידים, ובקרוב יבוא גם לעירו. במוחו הגה תכנית: כאשר יבוא הרבי לעיר, יהיה גם הוא בין הבאים לתת לו שלום, וימסור לו בכתב את כל ספקותיו שהצטברו אצלו. אך מיד יאמר לו כי מכיוון שזה עתה בא מהדרך, ובוודאי הוא זקוק למנוחה, יוכל להשיב לו אחר־כך...

אם הרבי לא ידע מה לענות, חשב הרב בליבו, ודאי לא יחפש אותי. ואילו אני אעשה עצמי כלא זוכר, והכול יבוא על מקומו בשלום.

בבוא היום, כאשר בא אדמו"ר האמצעי אל העיר, מיהר הרב לעשות כפי שתכנן. הוא ניגש אל הרבי ומסר לו את הפתק ובו השאלות.

עוד בטרם הספיק לומר דבר, מיד החל אדמו"ר האמצעי להשיבו על כל שאלותיו בגאונות ובחריפות עצומה, עד שהרב עמד מבולבל לגמרי.

בראות הרבי את הרב משתומם ואינו מבין את דבריו, אמר לו בחיוך: "נראה שאינך רענן די הצורך. אולי כדאי שתלך לנוח מעט ואחר־כך נדבר..."

ואכן, כעבור זמן־מה נדרש הרבי לכל שאלותיו ופתר אותן אחת לאחת. בדבר אחד אף הראה לרב כי טעה טעות חמורה שאינה הולמת רב.

מאז נהפך גם הרב לחסיד נלהב של אדמו"ר האמצעי, ונסע אליו מדי שנה בשנה, כפי שנהג בימי אביו.

(לרגל ט' בכסלו, יום הולדתו והסתלקותו של אדמו"ר האמצעי, וי' בכסלו, חג גאולתו)

תרומת איברים שמחברת עולמות

המשמש רב ביחידה צבאית. לא היו מילים בפני המעשה שלו הציל שני אנשים, גם אותי וגם את החולה שקיבל את הכליה מרעייתי. בצלאל אמר שהתרומה גרמה לו אושר גדול, ושה המובן הפשוט ביותר של הפסוק 'ואהבת לרעך כמוך'. התרומה שלו חתמה שש שנים קשות בעבורי ובעבור בני משפחתי."

מגיל שנתיים חי יהודה סיני (57) עם כליה אחת. ארבעים ושמונה שנים חלפו עליו כאחד האדם, אולם לפני שבע שנים נפגע תפקודה של הכליה, והוא נזקק לטיפולי דיאליזה קשים. רעייתו, בתיה, הביעה את רצונה לתרום לו כליה, אולם התברר שאין ביניהם ההתאמה הדרושה.

בניו של יהודה יזמו קריאה בכלייתקשרות בניסיון למצוא מי שישכים לתרום לאביהם כליה. במסגרת מאמציהם פגשו את הרב ישעיהו הבר, מעמותת 'מתנת חיים', והוא הצליח למצוא אדם שהביע נכונות לתרום כליה. "אשתי אמרה שברגע שימצאו לי תורם", מספר יהודה, "גם היא תתרום את הכליה שלה לחולה הזקוק לכך. וכך היה, ברגע שנמצא התורם בעבורי, החלה בתיה מיד בהליך הרפואי לקראת תרומת הכליה שלה."

תרם באושר

לפני כשבועיים, אחרי בדיקות התאמה שעברו החולים והתורמים, באו ארבעתם - יהודה ורעייתו, תורם הכליה ליהודה והחולה שהיה אמור לקבל את כלייתה של האישה, למרכז הרפואי ביילינסון בפתח-תקווה. על-פי הכללים, החולה והתורם אינם מתראים אלא לאחר הניתוח.

אחרי שיהודה התאושש מהניתוח נכנס לחדרו תורם הכליה. "ביקשתי כמובן לראות את התורם היקר", הוא מספר בהתרגשות. "ראיתי לפני צעיר חרדי, בצלאל הלר שמו, אב לשני ילדים,

יהודה ובצלאל אחרי הניתוח (צילום: מרום סיני)

הדלקת נרות

היותו של התורם חרדי שינה אצל בני-הזוג, המתגוררים באזור, הרבה דעות קדומות על הציבור החרדי. "אתה שומע כל מיני דברים על החרדים ופתאום אתה רואה צד אחר ומרגש", אומרת בתיה. "ראינו לפנינו את ארץ-ישראל היפה, אדם צעיר ורגיש, שהחליט לתרום איבר מגופו לאדם שלא הכיר כלל."

המפגש עורר משהו בליבה של בתיה: "ביום שישי שאחרי הניתוח יהודה עדיין היה מאושפז. אני כבר יכולתי להשתחרר, אולם בחרתי כמובן להישאר לצידו. בערב שבת הדלקתי נרות בפעם הראשונה בחיי. חשבתי לעצמי שהדלקת הנרות היא מעשה מתבקש של כבוד והזדהות עם התורם היקר."

המשפחה תמכה

אחרי המפגש המרגש של בעלה עם התורם,

נפגשה האישה עם החולה שקיבל את כלייתה: ירוחם לוי, חרדי תושב ירושלים, המחובר כבר שנתיים לדיאליזה. "תודה רבה לך על התרומה הנפלאה הזו", אמר לה ירוחם, כולו מאושר מהידיעה שפרק חדש נפתח בחייו ברגעים אלה.

"בהתחלה", מספרת בתיה, "כשהבעתי את רצוני לתרום כליה לאדם זר, היו מי שניסו להניא אותי, אבל הילדים הלכו איתנו עד הסוף. הם תמכו בנו, והחלטנו שנעבור את כל הקשיים ולא נירטע. כשנוכחתי שאדם זר מוכן לתת כליה לבעלי, החלטתי שאני מרחיבה את המעגל, מעגל החסד."

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411
Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

פינת ההלכה מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

בידן אפקיד רוחי

שאלה: מה עניינה של 'קריאת שמע על המיטה', לאחר שכבר קראנו את קריאת שמע וברכותיה בתפילת ערבית?

תשובה: אמרו חז"ל: "אף-על-פי שקרא אדם קריאת-שמע בבית הכנסת, מצוה לקרותה על מיטתו, שנאמר (תהילים ד,ה): 'רגזו ואל תחטאו, אָמרו בלבבכם (רש"י: מה שכתוב 'על לבבך') על משכבכם (שנאמר: 'ובשכבך') ודומו סלה (בשינה אחרי-כן)".

מסוגיית הגמרא נראה שעיקר כוונת קריאת שמע שעל המיטה היא לשם שמירה מנזקים חומריים ורוחניים העלולים לקרות בשינה ובלילה. כמרכן תיקנו חז"ל את ברכת 'המפיל' כהודיה לה' ובקשת שמירה בשינה. שאר הפסוקים והתפילות הם מנהגים, ולכן יש חילופי נוסחאות רבים בהם.

המקובלים הוסיפו בנוסח את הווידוי. זה מתקשר לעניין 'מסירת הפיקדון', שאנו מסיימים את עבודת היום ומחזירים את הנשמה לה', מתוך חשבון הנפש והחלטות טובות, וזה משמש הכנה טובה לעבודת ה' של מחר, 'בערב ילין בכי, ולבוקר רינה' (תהילים לו).

חסידים אומרים: סיום היום בקדושה נעשה במעשה, בדיבור ובמחשבה: הכנת כלים ומים לנטילת שחרית ליד המיטה; קריאת שמע; והרהור בדברי תורה עד שנרדמים. התחלת היום בקדושה נעשית בסדר הפוך: המחשבה הראשונה "שיוותי ה' לנגדי תמיד"; אמירת 'מודה אני'; ונטילת ידיים ליד המיטה.

מקורות: ברכות ד סע"ב. זוהר ח"ג כטב. טוש"ע או"ח סי' רלט ונו"כ. שער הכולל פל"ו, וסידור 'צלותא דאברהם' ח"ב עמ' תתיג, וש"נ. היום יום, ו' כסלו. וראה סה"מ מלוקט ח"א עמ' מה (במהדורה החדשה ח"ד עמ' רלז).

עכשיו גם אתם תוכלו לספר סיפורים

כך ראשון בסדרה המכנסת את הסיפורים האהובים שפורסמו ב'שיחת השבוע' 63 סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל החוגים

עריכה חדשה | עיצוב מרהיב | 320 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

